

Telegraful Român

Biblioteca Orașenească "Stefan Gheorghiu"
Sibiu
str. Barițiu nr. 5

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pe calea păcii

Creștinii de pretutindeni sînt angajați activ pe calea păcii. Fie prin glasul Bisericilor din care fac parte, fie prin glasul organizațiilor mondiale creștine, cum sînt Conferința Creștină pentru Pace, Consiliul Ecumenic al Bisericilor, Conferința Bisericilor Europene etc., creștinii iau atitudini concrete în situații concrete. A trecut de mult vremea cînd Bisericile făceau numai declarații generale despre pace, despre pacea lui Hristos, fără a se referi la problemele internaționale curente. Acum Bisericile pășesc pe calea arătată de Mîntuitorul, calea „făcătorilor de pace”. „Făcător de pace” nu e acela care se mărginește să dorească pacea, să facă declarații frumoase despre pace, ci este acela care intervine, acționează în situația dată pentru a înlătura gîlceava, primejdia războiului și a stabili pacea și bună înțelegerea, este acela care ajută la realizarea condițiilor necesare păcii și la înlăturarea cauzelor care generează neînțelegeri și conflicte. În sensul acesta au lucrat și lucrează creștinii, sprijinind lupta popoarelor pentru pace.

Amintim aici numai cîteva manifestări ale Conferinței Creștine pentru Pace și ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor din ultimele luni. Între 8—10 aprilie a. c. a avut loc la Leningrad sesiunea Comisiei Teologice (a Conferinței Creștine pentru Pace). Din partea Bisericii noastre au participat: P. C. prof. I. Coman și Izidor Todoran și P. C. consilier patriarhal Gh. Soare.

Comisia și-a exprimat speranța că strădaniile Conferinței Creștine pentru Pace pentru asigurarea păcii vor fi sprijinite de Biserici și de opinia publică creștină și vor contribui la promovarea luptei pentru pace a popoarelor.

Între 28 iunie—3 iulie a. c. a avut loc la Institutul ecumenic de la Bossey (Elveția) o Conferință despre „Opera reconciliatoare a lui Dumnezeu astăzi între popoare”, temă propusă de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului. I. P. Sf. Mitropolit Iustin a arătat că oamenii caută azi unitatea și frățietatea. Toată lumea e însetată de pace și creștinii — împlinind mesajul Evangheliei păcii — participă activ la lupta popoarelor pentru prietenie și pace. Conferința a mărturisit hotărîrea creștinilor de a activa intens pentru statornicirea păcii în lume.

Comisia pentru afacerile internaționale a Consiliului Ecumenic al Bisericilor a avut ședință la Geneva între 9—12 iulie.

Reprezentant al Bisericii noastre a fost P. C. rector S. Vlad. S-a hotărît să fie sprijinite eforturile pentru dezarmare generală și totală, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru interzicerea armelor chimice. S-a condamnat politica de apartheid din Republica Sudafricană. S-a cerut rezolvarea prin tratative a problemei vietnameze și garantarea libertății poporului din Republica Dominicană de a-și hotărî singur forma de guvernământ. S-a făcut apel la ajutorarea efectivă a țărilor în curs de dezvoltare prin comerț echitabil, împrumuturi, formarea de cadre, etc.

Am enumerat numai cîteva din manifestările Conferinței Creștine pentru Pace și ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor, din care se vede cum creștinii iau atitudini pe plan mondial în problemele actuale ale păcii și conlucrării popoarelor. Biserica noastră — membră în ambele organizații — a adus totdeauna contribu-

ția sa apreciată la discuții și la luarea hotărîrilor celor mai potrivite. Pe lângă problemele amintite în manifestările acestor organizații internaționale creștine s-au mai tratat și problema întăririi O.N.U., universalizării ei, restabilirea drepturilor legitime ale R. P. Chineze la O.N.U., folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, etc.

Omenirea pășește hotărîtă pe calea păcii. Cu toate încercările cercurilor imperialiste de a tulbura pacea lumii, forțele păcii sînt destul de puternice ca — unite în luptă — să zădărnicească aceste uneltiri. Pacea se cucerește prin luptă continuă și îndrjită. Creștinii din toate Bisericile sînt luptători activi alături de sutele de milioane de partizani ai păcii. Prin darul Domnului nostru Iisus Hristos și prin strădaniile tuturor popoarelor pacea va birui și va revărsa pe toată suprafața pămîntului belșugul, lumina și înfrățirea. M.

Problema analfabetismului

Cu toate marile realizări științifice și culturale din vremea noastră, totuși mai există regiuni întinse pe glob în care bîntuie încă un mare flagel, o boală cu multe victime. Această boală este analfabetismul. Faptul că sînt încă multe, extrem de multe ființe omenesti care nu cunosc binefacerea alfabetului, ale scrisului și cititului, este de bună seamă un lucru neplăcut, cu totul dureros. Și totuși, adevărul este că din fiecare zece locuitori majori din lume, patru sînt neștiutori de carte, numărul lor ridicîndu-se la peste 750.000.000 de ființe omenesti. Dacă la acestea se adaugă și semianalfabeții, numărul lor se ridică la un miliard.

La copiii de școală situația este mai dureroasă, căci aproape unul din fiecare doi copii de vîrstă școlară este neșcolarizat, numărul lor ridicîndu-se la peste 500.000.000.

Cei mai mulți neștiutori de carte se găsesc în America Latină, Asia și Africa, cauza fiind situația grea politică și economică în care au fost nevoite să trăiască aceste popoare, unele din ele fiind și astăzi sub dominație străină.

Raportată la numărul locuitorilor, situația pe continente se prezintă astfel: În Africa 78 la sută din bărbați și 84 la sută din femei sînt neștiutoare de carte; În Asia și Oceania 53 la sută bărbați și 57 la sută femei; În America 18 la sută bărbați și 20 la sută femei; În Europa 3 la sută bărbați și 7 la sută femei.

Trebuie arătat și aceea că pe baza datelor furnizate de 84 de țări, numai în 22 state, printre ele numărîndu-se și țara noastră, învățămîntul este obligatoriu.

Pe lângă știrbirea demnității umane, neștiința de carte are și grave urmări economice, so-

cială și culturale pentru popoarele afectate de această boală.

Din acest motiv problema alfabetizării a primit un caracter internațional, figurînd pe agenda O.N.U. și a unor organisme ale sale. Ba mai mult, a fost elaborat de către U.N.E.S.C.O. un program mondial de alfabetizare. O primă etapă în împlinirea acestui program o constituie *Congresul mondial pentru lichidarea analfabetismului*, care s-a ținut la Teheran (Iran), în prima jumătate a lui septembrie a. c.

Au participat la acest Congres cîteva sute de delegați din 87 de țări. Delegația țării noastre a fost condusă de dl acad. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului.

La Congres s-au dezbătut metodele cele mai potrivite pentru combaterea analfabetismului, precum și căile de ajutorare internațională a țărilor atinse mai mult de acest flagel. S-a discutat de asemenea problema finanțării acestui mare program de alfabetizare elaborat de U.N.E.S.C.O., cu care prilej s-a subliniat încă odată necesitatea dezarmării. Prin realizarea unui acord asupra dezarmării s-ar crea un climat mai potrivit pentru alfabetizare și s-ar elibera totodată uriașe fonduri bănești, din care s-ar putea folosi o parte în scopul alfabetizării, știindu-se că înarmările înghit astăzi sume cu adevărat fabuloase.

Congresul a adresat un apel tuturor guvernelor, organizațiilor internaționale și naționale, oamenilor de știință și cultură pentru intensificarea luptei împotriva analfabetismului.

În unanimitate s-a hotărît apoi, ca ziua de 8 septembrie, zi în care a început Congresul, să

(Continuare în pag. 4)

Oaspeți ai Bisericii noastre

În ziua de 13 septembrie a. c. au sosit în Sibiu d. episcop luteran Ad. Wischmann, cu soția (Frankfurt a. Main-R.F.G.), membru în Prezidiul Conferinței Bisericilor Europene și conducător al Secției relațiilor externe a Bisericii Evanghelice din Germania (E.K.D.), și d. Dr. Gl. Williams (Geneva-Elveția), cu soția, secretar general al C.B.E.

Din partea Departamentului Cultelor a fost prezent dl Director Nenciu Gheorghe. Oaspeții, ca invitați ai Prea Fericitului Patriarh Justinian, ne-au vizitat țara și au luat contact cu Bisericile membre ale Conferinței Bisericilor Europene.

In Sibiu

a avut loc la reședința episcopală luterană o întâlnire între oaspeți și consilierii, profesorii de teologie, protopopi și preoți luterani, la care întâlnire au fost de față și P. C. vicar Tr. Belășcu și P. C. arhim. prof. N. Mladin. După ce Vicarul și decanul H. Binder a salutat pe oaspeți și le-a vorbit despre istoria și activitatea actuală a Bisericii luterane C.A., exprimând dorința ca vizitele să promoveze apropierea între Biserici și pacea între popoare, au răspuns d. Wischmann și d. Williams, mulțumind P. F. Patriarh Justinian că le-a dat prilejul să cunoască Biserica ortodoxă și Biserica luterană și bunele ieșături dintre aceste Biserici. Conferința Bisericilor Europene are ca membre 76 de Biserici din 23 țări ale Europei de Vest și Est. Noi nu despărțim Europa în două (Est și Vest), căci sintem frați împreună în Europa și cuvântul lui Hristos ne cheamă la înțelegere și concurență. Bisericile din România sînt ancorate în actualitate, viețuiesc într-o societate modernă. Am văzut în România lucruri frumoase și realizări importante. Cel mai frumos lucru e însă întâlnirea frățească dintre noi.

S-a vizitat apoi Catedrala luterană. La Catedrala ortodoxă a dat explicații despre istoricul Catedralei și lucrările de pictură P. C. vicar Tr. Belășcu.

După vizitarea capelei, bibliotecii și Aulei Institutului Teologic de grad Universitar, a avut loc în sala profesorală a întâlnire între oaspeți și profesorii de teologie ortodocși și luterani.

P. C. Rector S. Vlad, salutînd pe oaspeți, prezintă corpul profesoral și istoricul Institutului nostru și arată că profesorii de teologie ortodocși și protestanți lucrează împreună, în înțelegere deplină toate temele ecumenice și ale luptei pentru pace. Răspund d. Williams și d. Wischmann, mulțumind pentru primirea călduroasă ce li s-a făcut și pentru marele interes pe care Biserica Ortodoxă Română o poartă Conferinței Bisericilor Europene. Acest interes s-a arătat în invitația P. F. Patriarh Justinian ca prezidiul C.B.E. să-și țină sesiunea la București și în activitatea I. P. Sf. Mitropolit Iustin, care e membru în Prezidiu. Lucrarea C.B.E. e o lucrare de conciliere, de chemare ca Bisericile să contribuie la concilierea între popoare și restabilirea păcii în Europa și în lume.

Apropierea dintre Biserica Ortodoxă și Biserica luterană e un lucru minunat. Ea este un temel de a adînci dialogul dintre Biserici. Acum sintem abia la început.

Conferința Bisericilor Europene încearcă să realizeze frățietatea între Biserici prin reprezentanții lor oficiali. Ea și-a dat o Constituție, se organizează în grupuri de muncă (Bisericile europene și Bisericile altor continente; Biserica și Statul în Europa de azi; Biserica în fața dezvoltării sociale a Europei; eclesiologia; diaconia Bisericilor în situația actuală — ultimele două grupuri propuse de Biserica Ortodoxă Română). Se arată planurile ce le au, între care și înființarea într-o țară neutră (ca Austria) a unui centru de contact între Bisericile europene.

În ce privește dialogul cu Biserica romano-catolică, azi încă nu se poate vorbi oficial de cooperare. Catolicii preferă să discute în cercuri

restrînse și prin Secretariatul pentru unitatea creștinilor. E prea de vreme ca să vorbim despre un dialog cu Biserica rom.-catolică.

În schimb C.B.E. are relații strînse de colaborare cu Consiliul Ecumenic al Bisericilor și cu Conferința Creștină pentru Pace. Pe cînd însă Consiliul Ecumenic ca și Conferința Creștină pentru Pace e pe plan mondial, C.B.E. se preocupă de problemele europene. În CCPP pot fi membri și Biserici, dar și indivizi, personalități creștine, pe cînd în C.B.E. sînt membri numai Biserici (europene).

După întâlnire, Arhiepiscopia noastră a dat o agapă. P. C. vicar Tr. Belășcu a salutat pe oaspeți în numele I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae (care lipsește din Sibiu) și spune că în Transilvania, există un ecumenism practic, că cultele se bucură de libertate și egalitate și colaborează în muncă pentru înflorirea patriei și lupta pentru pace. D. Wischmann și d. Williams mulțumesc pentru salutul călduros și arată că întâlnirile acestea întăresc prietenia și încrederea între Biserici.

La Cluj

d. Wischmann și d. Williams au fost oaspeții Episcopiei Ortodoxe în ziua de 14 septembrie a. c. Intîi a avut loc la Institutul Teologic Universitar Protestant o întâlnire cu profesorii de Teologie, la care au fost de față și P. Sf. Teofil al Clujului și episcopii Kis (unitarian) și Argay (luteran). Din partea Institutului Teologic Universitar Ortodox de la Sibiu au luat parte: P. C. rector S. Vlad, N. Mladin, Iz. Todoran și M. Șesan. Dl rector al Institutului Teologic Universitar Protestant, Șt. Juhasz, vorbește despre realitatea ecumenică de la noi, manifestată între altele în faptul că teologii ortodocși și protestanți se întrunesc în ședințe comune spre a lucra teme ecumenice. Noi ascultăm întrebările omului de azi și ne străduim să dăm răspunsul potrivit cu vremile noastre.

D. Wischmann reamărcă însemnătatea colaborării între Bisericile din România și spune că e convins că în această țară a avut loc pentru prima dată în lume întâlnirea dintre Biserica ortodoxă și cea luterană. Sînt unii profeți, care cred că întâlnirea dintre ortodocși și protestanți nu va da rezultate. Noi însă avem nădejdea că începutul bun ce s-a făcut va fi continuat cu rezultate însemnate.

D. Williams vorbește despre organizarea și țelurile C.B.E. și de colaborarea cu Consiliul Ecumenic al Bisericilor și cu Conferința Creștină pentru Pace. Lucrarea apropierei între Biserici înaintează încet. Trebuie să ne întâlnim des, căci cunoscîndu-ne, trăind împreună ne vom deschide sufletele mai deplin și ne vom apropia mai mult. Să ne rugăm pentru reconcilierea, pe care o predicăm și pe care trebuie s-o și practicăm. D. Wischmann aduce unele completări și exprimă dorința ca dialogul să continue de la persoană la persoană, de la Biserica la Biserica, să se facă schimb de reviste, contacte prin conferințe, etc. spre a sluji reconcilierea și pacea.

După ce oaspeții au vizitat Catedrala ortodoxă, a avut loc o masă la episcopia ortodoxă. P. Sf. Teofil al Clujului a vorbit — plecînd de la Ezechiel 36, 26 — despre necesitatea înnoirii lăuntrice pentru ca între om și om, națiune și națiune să existe relații de frățietate și a dat ca exemplu opera teologului, medicului, muzicianului și marelui umanist Albert Schweitzer, care „a militat pînă în ultimele clipe ale vieții sale pentru înțelegere și cooperare între toate națiunile, fie ele mari sau mici, avansate sau înapoiate“.

Adresîndu-se distinșilor oaspeți, P. Sf. Sa spune:

„Distinși oaspeți de peste hotare, pe Domniile Voastre vă socotim însufleșiți de acest nobil ideal al cunoașterii sporite și al apropierei dintre națiuni. Vă primim cu dragoste ca pe niște magi ai veacului nostru, călăuziți de steaua umanismului către o țință sfîntă, aceea a salvării o-

menirii întregi de pericolul dezastrului totalitar.

Precum vedeți, în cercul nostru de activitate mai restrîns, noi cei prezenți și împreună slujitorii noștri, deși aparținem unor confesiuni deosebite, ne străduim să cultivăm între noi, și între noi și credincioșii noștri, relații de prietenie și frățietate. Afețiunea și respectul reciproc le ridicăm la rangul de bunuri prețioase. Ne zace tuturor la inimă înflorirea Patriei noastre, creșterea binelui obștesc și promovarea păcii între noi și între toate popoarele. Pentru unirea tuturor și pentru bunăstarea sfințelor biserici, ne rugăm lui Dumnezeu fără încetare.

Stăpîniți de asemenea gînduri, vă dorim succes în misiunea DVs. nobilă și mult folositoare, Vă urăm succese cît mai multe în construirea de punți de legătură între Est și Vest.

În chip special domnului Dr. Gleen Williams, secretarul general al Conferinței Bisericilor Europene, care astăzi împlinește 42 de ani de viață, îi urăm viață îndelungată în deplină sănătate și bogată în mărețe realizări pentru Patria sa, pentru familia sa și pentru binele omerniei întregi. Dorim tuturor oaspeților să vă simțiți bine în țară și în orașul nostru, vă asigurăm de toată prețuirea și dragostea noastră creștinească. Să trăiți la mulți ani și la revedere în anii viitori tot în Patria noastră“.

D. Williams răspunde, exprimînd cea mai profundă recunoștință pentru amabilitatea cu care au fost primiți de P. Sf. Teofil. Avem astfel un nou exemplu despre bunătața naturală a poporului român. Ne simțim acasă. Mă voi întoarce în țara natală (Țara Galilor din Anglia) și voi vorbi despre România și voi explica poporului că în partea aceasta a Europei există oameni plini de bunătațe și ospitalieri, sînt credincioși cu obiceiuri religioase diferite de ale noastre, cu care însă ne simțim uniți în Hristos. Vă asigur că vom duce în inimă amintirea nestinsă a iubirii profunde ce ne-ați arătat. Să ne binecuvinteze Domnul, să ne dea pace în inimă, ca să lucrăm împreună pentru pacea lumii.

Vizita d-lor Wischmann și Williams la Sibiu și Cluj a contribuit la apropierea între Biserici și la adîncirea convingerii și hotărîrii de lucru împreună pentru pace în Europa și în toată lumea.

T. R.

ȘTIRI

Comitetul american al prietenilor în serviciul societății (Quakeri) a dat publicității un apel în care se arată că Statele Unite „trebuie să-și revizuiască politica sa în Asia de Sud-Est“. Potrivit agenției Associated Press, în apelul publicat în cele mai mari reviste americane comitetul cheamă Statele Unite să înceteze neîntîrziat bombardamentele asupra Vietnamului și să-și retragă trupele din această țară.

Seminarul ortodox din Carloviț (R.S.F. Jugoslavia), la care a învățat și Șaguna, a fost înființat în 1792 de sîrbii emigrați în imperiul habsburgic. În 1920 el a încetat să funcționeze. Redeschis în 15 septembrie 1964, seminarul din Carloviț pregătește slujitorii ai altarelor în spiritul Evangheliei păcii, dreptății, iubirii.

Pastorul Lukas Vischer, observator al Consiliului Ecumenic al Bisericilor la conciliul II Vatican, vorbind despre schemele De Ecclesia și De Oecumenismo, adoptate la sesiune a III-a a conciliului, conchide că „rezultatele sînt după chipul lui Janus, zeul porților, adică au o față dublă“. Textele acestea pot fi interpretate și progresist și conservator. „Totul va depinde deci, de felul cum textele vor fi interpretate în viitor, de fața lui Janus căreia îi va da preferință Biserica romană“.

Delegați a șase biserici protestante din S.U.A., care reprezintă 1/3 din protestanții americani, au hotărît să se formuleze pînă în mai 1966 un plan de uniune a lor. Ei au declarat că episcopatul istoric „va fi acceptat ca un dar al lui Dumnezeu, care, în unire cu alți slujitori potriviți, servește la a da plenitudine oficiului cuvîntului și sacramentelor“.

M.

„Templul Duhului“

În dumnezeiasca Scriptură a Noului Testament se vorbește adeseori despre o sălășluire a lui Dumnezeu în sufletele credincioșilor. Astfel, Însuși Mântuitorul Iisus Hristos a zis către ucenicii Săi: „Dacă mă iubește cineva, păzi-va cuvântul meu și Tatăl meu îl va iubi pe el și vom veni la el și la el ne vom face locuință“ (Ioan 14, 23). Sfântul Apostol Pavel cere de la

șezată de Sfinții Apostoli, prin propovăduirea lor (I Cor. 3, 10—11).

Pe temelia credinței, ca pe niște pietre întărite, să zidim cu toată osîrdia, faptele cele bune care își au începutul și pricina în poruncile lui Dumnezeu. Pe acestea să le săvîrșim, după putere, cu bună rînduială, silindu-ne ca din ele să ne alcătuim toată dreptatea (Matei 3, 15).

Dumnezeu ca „Hristos să se sălășluiească prin credință în inimile“ credincioșilor (Ef. 3, 17), iar cu credincioșii creștini din Corint vorbește despre sălășluirea lui Dumnezeu în sufletele lor, ca despre un lucru ce le era cunoscut: „Nu știți oare că sînteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu sălășluiește întru voi?“ (I Cor. 3, 16) și iarăși: „Nu știți că trupul vosru este templul Duhului Sfînt, care locuiește întru voi și pe care-l aveți de la Dumnezeu și cum că voi nu sînteți ai voștri?“ (I Cor. 6, 19).

Aceiași credincioși creștini din Corint sînt îndemnați de Sfîntul Apostol Pavel să se ispitească pe ei înșiși de sînt în credință și să cunoască adevărul că Hristos este întru ei (II Cor. 13, 5).

Unele ca acestea avîndu-le în vedere, fericirii părinții noștri cei duhovnicești, ne arată cum trebuie să se pregătească creștinul ca să se facă primitor de Dumnezeu.

Pornind de la asemănarea cu casa cea văzută, Sfîntul Vasile cel Mare, Sfîntul Petru Damaschin și cuviosul Dorotei, amintesc că, pentru a zidi cineva o casă, trebuie mai întîi să găsească pămînt întărit, ca să pună pe el temelia, așa și cel ce voiește să zidească locașul cel spiritual, trebuie să-și agonisească întîi răbdarea, după cuvîntul Domnului, care zice: „Întru răbdarea voastră veți dobîndi sufletele voastre“ (Luca 21, 19), pentru că orice lucrare ce se face în vreme îndelungată și cu osteneală, are trebuință de răbdare.

După ce a fost găsit pămîntul potrivit pentru zidirea casei, cel dintîi lucru ce se face este așezarea temeliei. Același lucru se cuvine a se face și la casa cea spirituală. Pe întărirea răbdării, se pune temelia credinței în Hristos, temeiile a-

Să fim cu luare amînte ca să ne agonisim toate faptele bune poruncite nouă (Matei 28, 20; Luca 17, 10) și să nu ne mulțumim numai cu împlinirea unora din faptele cele bune, căci casa nu se alcătuiește nici dintr-o singură cărămidă și nici dintr-un singur perete, ci se alcătuiește din multe cărămizi sau pietre și are patru pereți. Dacă se va osteni cineva numai cu o anumită faptă bună, pe care o socotește mai potrivită pentru sine, iar la celelalte nu va lua amînte, acela se aseamănă cu omul care vrînd să clădească o casă, zidește un singur perete al ei, dar acel perete nu-i va putea sluji de casă, căci nici acoperișul nu se va putea pune pe el, iar neavînd sprijinul celorlalți pereți, va fi în primejdie să fie doborît de vînt. Așa e și în cele ale sufletului: o singură faptă bună nu are putere mîntuitoare de suflet, ci ea trebuie să fie însoțită de „toate cele poruncite“ nouă...

Precum la zidirea casei celei văzute, pietrele sau cărămizile trebuiesc lipite unele de altele, așa e și la casa cea spirituală, căci și la aceasta faptele cele bune trebuiesc întărite unele cu altele prin legătura smereniei, — smerenia fiind condiția cea mai însemnată pentru ca o lucrare oarecare să poată primi numele de faptă bună, adică de faptă ce ajută la mîntuirea sufletului.

Cel ce zidește o casă trebuie să fie cu multă grijă mai ales la zidirea colțurilor casei. Așa și cel ce se pregătește spre a fi lăcaș lui Dumnezeu se cuvine a fi cu grijă la întărirea sufletului său prin bărbăție și prin răbdare, acestea fiind întăririle pe care se sprijinesc faptele bune, în așa fel ca să rămîna unite între ele.

După ce s-a isprăvit clădirea pereților casei, urmează așezarea acoperișului. Așa este și la casa cea spirituală după ce pe hotărîrea răb-

dării s-a așezat temelia credinței în Dumnezeu, iar pe aceasta s-au așezat, cu bună chibzuință, faptele cele bune, care au fost săvîrșite întru smerenie, bărbăție și răbdare, este vremea a se așeza deasupra acoperișul casei, care este dragostea cea duhovnicească, despre care zice Sfîntul Apostol Pavel că este „legătura desăvîrșirii“ (Col. 3, 14).

Toate faptele cele bune au darul și puterea de a îmbunătăți sufletul, de a-l face în stare să primească în sine dragostea cea duhovnicească și să lucreze cu ea spre mărirea lui Dumnezeu și spre fericirea sa și a semenilor săi. Dar la desăvîrșirea dragostei nu se poate ajunge altfel decît prin mijlocirea faptelor bune care o pregătesc, întocmai cum nu se poate începe clădirea unei case de la acoperiș în jos, ci se zidește totdeauna de la temelie în sus.

Așadar, toată făptura noastră, întemeiată pe credința în Dumnezeu și arătată în împlinirea dumnezeieștilor porunci, săvîrșită întru smerenie, ne pregătește ca să fim în stare de dragostea cea duhovnicească, în care slujim Domnului și semenilor noștri.

Fiecare din faptele cele bune, fie că este blîndețe, ori smerenie, milostenie, răbdare, bunălate, ajutorare, rugăciune sau orice altceva de acest fel, se lucrează cu ajutorul lui Dumnezeu, după cuvîntul cel zis de Domnul, în Sfînta Evanghelie: „Fără de mine nu puteți face nimic“ (Ioan 15, 57). Prin urmare, oricine se silește spre zidirea casei celei spirituale, ca lucrător al faptelor celor bune, este împreună lucrător cu Mîntuitorul Iisus Hristos, care își pregătește lăcaș la împlinitorul poruncilor Lui, și care vine și se sălășluiește în locașul pregătit, cînd s-a pus și acoperemîntul iubirii, de vreme ce a zis: „De mă iubește cineva, va păzi cuvîntul meu“, iar unuia ca acela îi făgăduiește că își va face lăcaș la dînsul.

Toată strădania credinciosului întru a zidi casa cea spirituală se face după fire, pe temeiul credinței, cu puterile așezate de Dumnezeu în firea noastră. La această strădanie se adaugă și darul lui Dumnezeu, dar însăși sălășluirea lui Dumnezeu în sufletul ce se pregătește ca să-l primească, este mai presus de fire și se face prin puterea lui Dumnezeu. Partea noastră este doar pregătirea firii ca să fie primitoare de Dumnezeu, iar a lui Dumnezeu este însăș descoperirea Sa în firea noastră. Aceasta se face prin cunoștința cea mai presus de fire, potrivit cu cuvîntul: „De acum nu vă mai zic slugi, căci sluga nu știe ce face domnul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate cîte am auzit de la Tatăl meu, v-am făcut cunoscut“ (Ioan 15, 15) și: „Mîngîitorul, Duhul cel Sfînt, pe care-l va trimite Tatăl întru numele meu, Acela vă va învăța pe voi toate și vă va aduce amînte despre toate cele ce v-am spus“ (Ioan 14, 26).

Scurt vorbind: pregătirea firii noastre, ca să primim în ea descoperirea lui Dumnezeu, este un lucru al făptuirii, iar însăși descoperirea este un lucru al cunoștinței de Dumnezeu, al vederii tainice a lui Dumnezeu.

Cade-se a ști că locuința spirituală și asemănarea ei cu casa cea văzută și cu zidirea acesteia se face numai pentru a putea înțelege noi ceva din lucrurile cele mai presus de asemănare; casa fiind numai înfățișarea stării sufletușii proprii pentru a primi în ea descoperirea lui Dumnezeu.

Toate cele amintite mai înainte sînt cu puțință prin darul lui Dumnezeu. De aceea, mai presus de toate, în strădania noastră ne este trebuitor ajutorul lui Dumnezeu, care ni se dăruiește prin mijlocirea rugăciunii. Cu o astfel de lucrare a strădaniei și rugăciunii putem nădăjdui să ajungem la bucuria pe care a avut-o Zaheu Vameșul, cînd a primit pe Domnul Hristos în casa sa și cînd a auzit de la El cuvîntul: „Astăzi s-a făcut mîntuire casei acesteia“ (Luca 19, 9).

Ierodiaconul Teofil

Pilda cu cele zece fecioare

Mîntuitorul Iisus Hristos a vorbit adesea despre venirea Fiului Omului. Dar ca să arate cum va fi și în ce chip se cade a ne pregăti pentru aceasta, El a spus pilda următoare:

„Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care luîndu-și candelile lor, au ieșit întru întîmpinarea mirelui. Dintre acestea cinci erau înțelepte, iară cinci nebune. Cele nebune luîndu-și candelile lor, n-au luat cu sine untdelemn în vasele lor.

Întîrziînd însă mirele, le-a prins pe toate somnul și au adormit. Iar pe la mijlocul nopții s-au făcut strigare: *iată mirele vine, ieșiți întru întîmpinarea lui!*

Atunci s-au sculat toate fecioarele acelea și și-au tocmît candelile lor. Cele nebune însă au zis către cele înțelepte: *dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelile noastre. Iară cele înțelepte au răspuns, zicînd: nu cumva să nu se ajungă nici nouă, nici vouă; mergeți mai bine la cei ce vînd și vă cumpărați.*

Și ducîndu-se ele să-și cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și s-a închis ușa. Mai pe urmă au venit și celelalte fecioare și au zis: *Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Iară el răspunzînd, le-a zis: adevărul vă grăiesc, nu vă cunosc pe voi!*

Priveghiați dară, că nu știți nici ziua, nici ceasul, în care are să vie Fiul Omului“ (Matei 25, 1—13).

*

Prin mirele din pilda aceasta este înțeles Domnul nostru Iisus Hristos, iar prin cele zece fecioare sîntem înțelegi noi creștinii. Fecioarele cele nebune sînt aceia dintre noi, care nu se pregătesc din bună vreme pentru ceasul cel mare al judecării; în schimb, fecioarele cele înțelepte îi înfățișează pe aceia dintre noi, care se pregătesc zilnic sufletește pentru a intra cu vrednicie în împărăția lui Dumnezeu.

Candelile sînt sufletele noastre, iar prin untdelemn se înțeleg faptele cele bune ce trebuie săvîrșite de noi în vremea acestei vieți. Căci numai în această viață avem prilej să făptuim binele.

Ziua cea mare a venirii Domnului nu este știută de nimeni, cum ne învață însuși Mîntuitorul Hristos în pilda cu cele zece fecioare. De aceea și trebuie să fim pregătiți în orice moment pentru primirea ei cu vrednicie.

În alt loc, tot Mîntuitorul ne învață:

„De ziua ... sau ceasul acela nimenea nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl. Găuțați de priveghiați, și vă rugați, căci nu știți cînd va fi vremea aceea“ (Marcu 13, 32, 33).

D. Călugăr

Problema analfabetismului

(Urmare din pag. 1)

fie sărbătorită de către toate statele ca „Ziua internațională a alfabetizării“.

Țara noastră, care a terminat de mult cu analfabetismul, sprijină prin toate mijloacele lichidarea acestui flagel și pe plan internațional.

O dovadă a acestui sprijin o constituie și Mesajul adresat Congresului de la Teheran de dl Chivu Stoica, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, în care se arată printre altele: „Doresc să-i asigur pe toți participanții de profunda simpatie față de ideea nobilă care a inspirat acest Congres, menit să dezbată problema lichidării neștiinței de carte în lume și a căilor prin care să poată fi îndeplinită această sarcină umanitară“, subliniindu-se totodată, că „Republica Socialistă România înțelege să-și aducă în mod constant contribuția sa la eforturile care se depun astăzi în lume pentru găsirea celor mai eficiente forme de lichidare a analfabetismului“.

Gh. P.

Sf. Maria Magdalena

În jurul Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pe lângă ucenicii Săi, s-au strîns și unele femei. Ele ascultau cuvîntul Domnului și-L urmau pe drumurile Sale, în care vindeca bolnavii și propovăduia dragostea și pacea. Acest adevăr e mărturisit de Sf. Evanghelie: „...Iisus a mers prin orașe și prin sate, poposind și binevestind Împărăția lui Dumnezeu, și erau cu El cei doisprezece și niște femei, care fuseseră vindecate de duhuri rele și de boale și anume: Maria Magdalena ... și altele care-L slujeau...“ (Lc. 8, 1-3),

Pomenirea sfintei Maria Magdalena se face de către Biserica Ortodoxă în ziua de 22 iulie.

Originară din satul Magdala, situat cu vreo cinci km mai spre nord de Tiberiada, această Marie e deosebită de celelalte femei cu același nume prin originea ei, prin care s-a numit, Magdalena. Unii interpreți ai Sf. Scripturi, cred că femeia păcătoasă care a uas pe Domnul cu mir în casa fariseului Simon a fost chiar Maria Magdalena.

Fericită femeie! Cu lacrimi calde, picurate din ochii ei îndurerăți, a spălat picioarele Mîntuitorului; cu șuvițe de păr despletit a șters picioarele de praful drumurilor! Lacrimile și mirul sînt jertfa adusă Domnului din dragostea ei pentru îndreptarea vieții prin părăsirea păcatelor. Inima ei cea întinată de multe fărădelegi s-a curățit „mai virtos decît zăpada“ prin pocăință!

Mîntuitorul Iisus Hristos, copleșit de această căință profundă și drept în hotărîrea Sa zise: „...Se iartă păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult...“ (Lc. 6, 47). Ea a iubit pe Mîntuitorul cu dragoste sfîntă: s-a căit de păcate și a devenit ucenica Domnului.

Maria Magdalena a urcat cea mai înaltă culme a dragostei sfînte, cînd a urmat pe Mîntuitorul sus pe colina Golgotei, în vremea răstignirii: „Și erau acolo multe femei, care priveau de departe și care veniseră după Iisus din Galileia, slujindu-I. Printre acelea erau: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și a lui Iosi și mama fiilor lui Zevedeu“ (Mt. 27, 55—56). Nici în culmea suferințelor, cînd ucenicii lui Iisus s-au răspîndit de frica iudeilor, Maria Magdalena nu s-a îndepărtat de Învățătorul!

Cînd guvernatorul roman al Palestinei Pilat, a dăruit trupul Domnului pentru îngropare lui Iosif din Arimateia, atunci a fost pogorit de pe lemnul Crucii, învîluit în giulgiu și așezat în mormînt nou: „...Maria Magdalena și Maria lui Iosi priveau unde-L pun“ (Mc. 15, 47).

Mai sînt și alte mărturii în Sf. Evanghelii despre dragostea, jertfelnicia și grija acestei femei.

În ziua învierii tot această sfîntă Marie, împreună cu alte femei, cumpărase miruri și s-au dus să ungă trupul Domnului, așa după cum era obiceiul iudeilor. Atunci s-a încredințat de învierea Mîntuitorului, care îi s-a arătat și a vorbit cu ea, pe care înviere ea a vestit-o și celorlalți ucenici. De atunci Maria Magdalena, face parte din ceata sfintelor femei mironosițe (purtătoare de mir).

După înălțarea Domnului, această sf. mironosiță, a plecat cu Sf. Apostoli în lume pentru predicarea învățăturii lui Iisus Hristos la îndreptarea rețelilor obiceiuri ce stăpîneau lumea pe atunci, pentru înfrățirea cu sclavii pe care-i considera frați, pentru ridicarea femeii din starea ei de subjugare! Tradiția spune că Maria Magdalena a ajuns pînă la Roma, unde, în urma celor spuse de ea, împăratul Tiberiu, a pedepsit pe guvernatorul Palestinei, Pilat din Pont, pentru nedreptatea făcută prin răstignirea Mîntuitorului Iisus Hristos. Spre sfîrșitul vieții s-a retras la Efes, unde era și Sf. Apostol și Evanghelist Ioan. Acolo s-a învrednicit de obștescul sfîrșit.

Viața Sf. Maria Magdalena ne strălucește ca o pildă, îndemnîndu-ne la părăsirea păcatelor. la

ascultarea învățăturilor celor folositoare, la trecerea în dragoste cu cei din jurul nostru, la lucrare pentru binele tuturor oamenilor.

Pr. I. Buta

De la Vecernie

Invrednicește-ne Doamne

Invrednicește-ne Doamne
Astăzi fără de păcat
Să te lăudăm pe Tine
Dumnezeu adevărat.

Bine ești cuvîntat Doamne
Al părinților stăpîn
Doamne preamărit să-Ți fie
Numele în veci — Amin —

Mila Ta să fie Doamne
Spre noi pînă la sfîrșit
După cum noi întru Tine
Pururea-am nădăjduit.

Bine ești cuvîntat Doamne
Mă învață voia Ta
Și cu îndreptările Tale
Mă îndreaptă pururea.

Bine cuvîntat stăpîne
Ești, înțelepțește-mă,
Cu îndreptările-ți prea sfînte
De cel rău ferește-mă.

Bine ești cuvîntat Sfînte
Luminează duhul meu
Cu îndreptările-ți divine
Ca să-ți pot cînta mereu.

Doamne mila Ta cea mare
E din veac ca slava Ta
Și lucrul miinilor Tale
La uitare nu îl da.

Ție laudă se cade,
Ție cîntare-nălțăm,
Ție slavă se cuvine,
Sfîntei Treimi ne-nchinăm:

Tatălui principiul vieții,
Fiului Mîntuitor,
Și la Sfîntul Duh deapururi
În toți vecii vecilor.

Pr. Al. Gheorghel

Adevărata rugăciune

Clopotele serii ușoare și blînde, dau prin dangătul lor, chemare la rugăciune. Prin picla înserării o aromă de împărtășanie ne umple sufletele și pașii noștri se îndreaptă spre biserică. Aici sub cupola de slavă a sfîntului locaș, murmurul rugăciunii ca un tremur lung pe ape, ne înfioară și-n înțimțimea de a ne găsi vorbind cu Dumnezeu, primim pe „Acela“ a cărui dragoste de oameni nu va intra niciodată în conul de umbră al uitării. La lumina altarului îl simțim aplecîndu-ne cerul nădejdi și deschizîndu-ne drum spre slava fericirii.

Așa fiind, nu ne putem ruga cu adevărat la Dumnezeu dacă purtăm în noi spinii urii, ai fărădelegilor, ai vrajbei. Dacă Dumnezeu nostru este Dumnezeu iubirii, nu ne putem ruga Lui aflîndu-ne în dușmănie unii cu alții și nu putem intra în „Casa Lui“ purtînd în noi dunga de întuneric a mîrșăviei. Adevărata rugăciune este adevărata dragoste. Nimic din ce mîngîie să nu ne scape căci sîntem creștini în măsura în care știm să ne iubim cu adevărat, cu toată înința noastră.

În biserică, aici, în liniștea făcută parcă anume pentru a ocroti gîndul bun, să rostim adevărata rugăciune care este adevărata dragoste înțelegînd că viața este un lucru sublim și pentru această viață în dorința ca toți oamenii să se bucure de frumusețile pămîntului, sîntem dator să ne rugăm și să muncim potrivit vechiului dicton: ora et labora (roagă-te și muncește).

Preot Ștefan Tascianu